

variánsok, egy-egy szép változat, nekik nem elegendő; magukban valószínűleg így osztályozzák a gyűjtőket: első X. Y. 154 egészen új dallammal, második Z. V. 132 dallammal...“ — írja egyik kitűnő népdalgyűjtőnk.<sup>23</sup> Valóban, ez a felfogás még ma is uralkodó. Pedig a népdalgyűjtésnél nem „az a főcél, hogy új dallamot vadásszunk“,<sup>24</sup> sőt a népzene-tudomány szempontjából a változatok akárhányszor fontosabbak, mint az új, egészen ismeretlen dalok! Az új dallamok lehetnek szépek, értékesek, de sokszor nem adnak kielégítő feleletet azokra a problémákra, melyeknek magyarázata a népzene-tudomány feladata. Kodály szerint is „... lényegében új anyagra már alig számíthatunk: a meglévőnek alaposabb megismerésére, újabb és pontosabb megfigyelésére, a hiányos szövegek kiegészítésére állandóan szükség van.“<sup>25</sup> Éppen ezért a változatokat jelentőségükhöz mértelen kell elbírálni, s tudnunk kell róluk, hogy a népzene-tudomány haladásába ők is súlyosan beleszólnak.

Ükrös László

78. l. 65. sz. dal. — <sup>22</sup> Péczely Attila i. m. 112. l. 93. sz. dal. — <sup>23</sup> Kerényi György: Besztercze-Naszód. Énekszó. 1943., X. évf. 4. sz. 991. l. — <sup>24</sup> Kerényi György: u. o. — <sup>25</sup> Kodály Zoltán: A magyar népzene. Bp. 1943. 1. l.

Hibaigazítás: a 3. sz. dal Metronom jelzése, 120 helyett, 102.

## W. Crane antik vázája

„Odafelvalókkal törődjetek“  
Páli, Kolosséi levél.

Kivül:

tavaszi áron sikló hellén gálya  
dús asszonytest friss izgalmát kitarja,  
az áramló tájra tömör napfény peteg,  
a tengertükrén szélsivítő sirályseteg.

Belül:

A remény partját csapdossa csókorkán,  
bugó hang a szenvedély dalos torkán,  
halk kéjre, a vágyak arnycsapatja rebben,  
szerelmünk pompája bomoljon ki szebben.

Felül:

De hallgass szomorú szívem!  
imáid föl-fölcsendülő dallamára,  
Urunk jelére mit izen  
örök kettek szökőkútja, hűs csobbanása?

Kormányos István